

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Hynka Baňoucha a Mgr. Radovana Havelce, ve věci žalobce: **KREDIT DĚČÍN, a. s.**, sídlem Děčín I, Masarykovo náměstí 3/3, zastoupený Mgr. Bc. Ladislavem Kočkou, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 33, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2010, č. j. 13243/2010-17240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2012, č. j. 6 A 213/2010 – 82,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba, proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 5. 3. 2010, č. j. SZIF/2010/0079845, sp. zn. 2010/Z1300/0000710 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla stěžovateli uložena povinnost vrátit celkem 452 433,94 Kč, které byly poskytnuty za léta 2005 až 2008, jako platby na zemědělskou půdu. Správní orgán prvního stupně konkrétně uložil žalobci povinnost vrátit finanční prostředky ve výši 81 789,64 Kč, které mu byly poskytnuty pro rok 2005 na základě nařízení vlády č. 144/2005 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování jednotné platby na plochu zemědělské půdy pro kalendářní roky 2005 a 2006, ve znění pozdějších přepisů (dále též „nařízení vlády č. 144/2005 Sb.“), ve výši 97 187,08 Kč, které mu

byly poskytnuty pro rok 2006 dle nařízení vlády č. 144/2005 Sb., ve výši 107 751,91 Kč, které mu byly poskytnuty pro rok 2007 dle nařízení vlády č. 47/2007 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování jednotné platby na plochu zemědělské půdy a některých podmínek poskytování informací o zpracování zemědělských výrobků pocházejících z půdy uvedené do klidu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „nařízení vlády č. 47/2007 Sb."), ve výši 115 349,15 Kč, které mu byly poskytnuty pro rok 2008 dle nařízení vlády č. 47/2007 Sb., a ve výši 50 356,16 Kč, které mu byly poskytnuty pro rok 2008 na základě nařízení vlády č. 112/2008 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování národních doplňkových plateb k přímým podporám, ve znění pozdějších předpisů (dále též „nařízení vlády č. 112/2008 Sb.").

[2] Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že postupoval podle § 11a zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SZIF"), podle čl. 73 nařízení Komise (ES) č. 796/2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro podmíněnost, odlišení a integrovaný administrativní a kontrolní systém podle nařízení Rady (ES) č. 1782/2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce, v platném znění (dále též „nařízení č. 796/2004") a nařízení Rady (ES) č. 1290/2005, o financování společné zemědělské politiky, v platném znění (dále jen „nařízení č. 1290/2005"). Povinnost vrátit finanční prostředky byla uložena na základě zjištění, že na části půdního bloku i. č. 740-0950 1602 o výměře 14,01 ha, na půdním bloku i. č. 740-0950 1603 o výměře 3,89 ha a na části půdního bloku i. č. 740-0950 1604/3 o výměře 2,94 ha se nachází golfové hřiště, což je v rozporu s účelem poskytnutých zemědělských dotací. Rovněž bylo zjištěno, že zbylé části těchto půdních bloků, část půdního bloku i. č. 740-0950 1601, a dále celé půdní bloky i. č. 740-0950 2501/4 a i. č. 740-0950 2605 nebyly žalobcem obhospodařovány, neboť se na nich nacházela stařina, drny a náletové dřeviny. Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2010, č. j. 13243/2010-17240 (dále jen „rozhodnutí žalovaného"), vydaným podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), zamítl žalovaný odvolání stěžovatele a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou městský soud zamítl.

II. Obsah podání účastníků

a) Kasační stížnost

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že rozsudek městského soudu je vadný pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2012 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.")], pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a též pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy tato vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[4] Stěžovatel nejdříve argumentoval k namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Městský soud dle stěžovatele v podstatě pouze rekapituloval jednotlivé body žaloby, vyjádření žalovaného, přednesy stran a skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci samé. Na základě uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Z rozsudku městského soudu není patrné, z jakého znění citovaných právních

předpisů vycházel, přestože formálně deklaruje, že vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozsudek je z tohoto důvodu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť stěžovatel námitku nesprávného užití právních předpisů vznesl v žalobě, a soud ji nevypořádal. Dále stěžovatel bez dalšího citoval předpisy, z nichž soud vycházel, a to jak ustanovení § 11a odst. 1 zákona o SZIF, tak i čl. 73 odst. 1 přímo použitelného nařízení Komise (ES) č. 796/2004.

[5] Nesprávného právního posouzení věci se dle stěžovatele měl soud dopustit v otázce nezkrácení „*promlčecí lhůty*“. Nařízení Komise (ES) č. 796/2004 totiž omezuje povinnost k vrácení dotace obecnou desetiletou lhůtou, která je u těch, kdož dotace přijali v dobré víře čtyřletá. Soud podle stěžovatele nesprávně poukázal na údajnou absenci dobré víry příjemce dotace, dovozenou poukazem na údajné angažmá statutárního zástupce stěžovatele v obchodní společnosti provozující golfové hřiště a z něj plynoucího seznámení s informacemi o provozování golfového hřiště a s rozhodnutím městského úřadu ze dne 20. 5. 2002 o využití území. Z tohoto rozhodnutí však vyplývá, že stěžovatel nebyl účastníkem tohoto řízení a jeho statutární zástupce tehdy nebyl nijak aktivně angažován ve společnosti, k jejímuž návrhu bylo územní rozhodnutí vydáno. Toto rozhodnutí neprokazuje, že by předmětné pozemky byly od roku 2005 skutečně jako golfové hřiště využívány. Připustil-li by soud výpověď zástupce společnosti provozující předmětné golfové hřiště, bylo by prokázáno, že „*pro golfovou hru*“ bylo a je využíváno max. 1 % ploch, na které byly dotace poskytovány. Z faktu zápisu společníků společnosti v obchodním rejstříku tedy nelze dovodit časové angažmá společníka ve společnosti, neboť zápis má dle stěžovatele deklaratorní účinek, „[a] *nemusí tedy nutně, jak tomu také bylo v daném případě, odpovídat skutečnosti.*“ Samotným zápisem v obchodním rejstříku tedy nelze účast společníka ve společnosti s ručením omezeným prokazovat.

[6] Nesprávně soud podle stěžovatele posoudil i právní otázku nedotčení pravomocných správních rozhodnutí o přidělení dotací, která nebyla odstraněna, ani nebyla podrobena přezkumu či dotčena obnovou řízení. Soud totiž konstatoval, že ze zákona neplyne, že by předpokladem vydání rozhodnutí o vrácení dotace bylo zrušení rozhodnutí o jejím poskytnutí. Soud dle stěžovatele kombinoval právo EU s právem členského státu a v případě absence procesního práva EU měl povinnost aplikovat procesní právo členského státu. Stěžovatel zde odkázal na rozhodnutí Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ve věci *Kühne & Heitz*, z nějž má plynout, že SZIF jako orgán veřejné správy měl povinnost aplikovat zákon č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, (dále jen „správní řád"), a podle jeho § 94 měl z úřední povinnosti přezkoumat rozhodnutí, o němž jsou důvodné pochybnosti ve vztahu k tomu, zda je v souladu s právními předpisy, a případně je zrušit. Ignorace tohoto zákonem předepsaného procesního postupu stěžovatele značně poškozuje již jen tím, že se musí bránit správní žalobou proti novému rozhodnutí, které je v rozporu s rozhodnutím předchozím.

[7] Stěžovatel dále vznesl námitku nezákonnosti spočívající v překročení mezí správního uvážení, kdy soud tuto otázku nesprávně právně posoudil, protože jednoznačně až nekriticky přisvědčil nesprávnému právnímu názoru žalovaného. Rozhodující je zjištění soudu, že nebylo žádným předpisem stanoveno, že na golfové hřiště, vzniklé na původním travním porostu, nemůže být čerpána dotace; s tímto názorem se stěžovatel plně ztotožňuje. Soud však při výkladu právních předpisů nerespektoval důsledně jejich smysl a dikci. Výraz „*zemědělsky obhospodařovat*“ nelze nepřípustně vykládat a zaměňovat s výrazem „*zemědělsky využívat*“. Závěr soudu, že sekání trávy a její následné

kompostování není zemědělskou činností a zemědělským obhospodařováním pozemků, není v souladu ani s právními předpisy, které soud sám označil jako výchozí. Stěžovatel zdůraznil, že jednotné platby na plochu a národní doplňkové dotace jsou prakticky jediné zemědělské dotace, jejichž příjemcem nemusí nutně být zemědělský podnikatel zemědělsky využívající zemědělskou půdu, ale jakákoli osoba, bude-li zemědělsky obhospodařovat (nikoli tedy pro zemědělské potřeby užívat) zemědělskou půdu se zemědělskou kulturou (orná půda, travní porost, pastvina atd.). Stěžovatel trval na tom, že vlastní zemědělskou půdu, kterou zemědělsky obhospodařoval sekáním trávy a jejím následným kompostováním, na čemž nic nemění provozování příležitostné sportovní činnosti na této půdě. Nemění se ani kultura ani způsob jejího zemědělského obhospodařování.

[8] Stěžovatel též poukázal na vyjádření ministra zemědělství, jako „*nejvyššího vedoucího žalovaného*“, který měl dne 4. 5. 2011 prohlásit, že podle stávajících předpisů pro jednotné platby mohli úspěšně požádat kvůli sekání trávy také majitelé golfových hřišť. Soud podle stěžovatele nepochopil problematiku a tím se dopustil nezákonného rozhodnutí, dovodil-li ministrův nesouhlas s touto praxí, pro rozpor s právními předpisy, neboť ministr prohlásil, že „[ž]*adatelé mohli* (...) *úspěšně (tzn. oprávněně a v souladu s právem) požádat o dotace*“. Stěžovatel dodal, že problematika těchto plateb je předmětem dlouhodobých diskusí v EU, kdy například Evropský parlament požádal Komisi, aby předložila přehled a hodnocení vývoje přidělování podpory příjemcům, kteří mají dle platných pravidel na financování nárok, neboť 700 nových příjemců spadá do kategorie golfových klubů, zábavných parků atd. (stěžovatel odkázal na bod 97 usnesení Evropského parlamentu ze dne 22. 4. 2008 o připomínkách k souhrnnému rozpočtu EU pro rok 2006). Podle stěžovatele z toho nemůže být logicky dovozeno nic jiného, než že vyjmenované subjekty mají podle existujících a platných pravidel na financování nárok. Chtěl-li by Evropský parlament této praxi zabránit, zcela jistě by přijal konkrétní opatření. Názor soudu je v přímém rozporu s názorem Evropského parlamentu „*a tedy i v rozporu s platnými právními předpisy*“.

[9] Stěžovatel byl jako příjemce dotací přesvědčen a zcela ujištěn o správnosti svých žádostí o výplatu dotací, neboť SZIF správnost jejich vyplacení na místě zkontroloval dne 18. 7. 2005 se závěrem, že kontrola proběhla bez chyb, o čemž byl sepsán protokol. Proto byl stěžovatel v dobré víře, že žádné předpisy neporušuje a není mu zřejmé, proč soud tuto námitku vyhodnotil jako „*nepřípadnou*“.

[10] Ze správního spisu plyne, že poskytnutí všech plateb bylo v souladu s právem, resp. stěžovateli ani soudu není znám právní předpis, který by poskytnutí těchto plateb vylučoval; proto je nezákonné rozhodnutí ukládající povinnost tyto platby vrátit. Správní orgán nesmí své vrchnostenské postavení zneužít a nemůže o své libovůli činit než to, co mu zákon výslovně povoluje. Naopak stěžovatel mohl dle ústavního principu činit vše, co není zákonem zakázáno a nesmí být nucen činit něco, co mu zákon neukládá. Proto by mělo být rozhodnutí městského soudu zrušeno pro nezákonnost způsobenou absencí důvodů pro vlastní rozhodnutí.

b) Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť žalovaný neprokázal existenci deklarovaných kasačních námitek dle ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Žádný z těchto důvodů není dán. Městský soud rozhodl zákonně a jeho rozhodnutí je řádně odůvodněno a je přezkoumatelné. Tvrzení stěžovatele jsou účelová. K jednotlivým bodům kasační stížnosti

uvedl, že soud řádně vypořádal námitku nesprávného užití právních předpisů. Též námitka prekluze, byla vypořádána řádně. Stěžovatelovo jednání v dobré víře je vyloučeno při takovém personálním propojení subjektů, jaké bylo zjištěno. Ostatně na stránkách www.golfjanov.cz lze dohledat, že již v roce 2000 proběhla přípravná schůzka, na které bylo sjednáno založení golfového klubu a zahájení postupné výstavby golfového hřiště, a to za přítomnosti Ing. Wedlicha; v roce 2003 pak podle tohoto zdroje došlo ke slavnostnímu otevření golfového hřiště. K deklaratorní povaze zápisu společníka společnosti s ručením omezeným do obchodního rejstříku žalovaný odkázal na princip materiální publicity obchodního rejstříku (§ 29 odst. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník v platném znění, dále jen „obchodní zákoník"), jakož i na skutečnost, že stěžovatel se ani nepokusil prokazovat, že by v letech 2000 až 2006 nebyl předseda jeho představenstva zároveň společníkem společnosti využívající předmětné pozemky jako golfové hřiště. Žalovaný má za to, že stěžovatel nebyl v dobré víře i na základě toho, že na zbylých částech půdních bloků se nacházela víceletá tráva, kapradí a náletové dřeviny. Závěr soudu je zde logický a důkazně podložený. Tvrzení o pouze jednoprocentním využití ploch pro golfovou hru (bod [7]) je v rozporu s obsahem správního spisu, zejména s protokolem o kontrole na místě samém ze dne 17. 4. 2009, podle nějž šlo o více než 50 % plochy.

[12] Žalovaný trval na tom, že nebyl povinen před vydáním rozhodnutí o vrácení dotací zrušit rozhodnutí o poskytnutí dotací v přezkumném řízení; podle žalovaného rozsudek SDEU ve věci *Kühne & Heitz* nelze na daný případ vztáhnout, protože nejsou splněny podmínky jeho aplikace, především zde není rozhodnutí SDEU, které by konstatovalo nesprávný výklad komunitárního práva. Rovněž evropské předpisy byly aplikovány správně. Žalovaný se ztotožnil s městským soudem a poukázal i na rozhodnutí Komise 2000/115/ ES, o definicích ukazatelů, seznamu zemědělských produktů, výjimkách z definic a o regionech a okrscích, při zjišťování o struktuře zemědělských podniků, v platném znění, podle jehož přílohy I, se do zemědělsky využívané plochy nezahrnují plochy pro rekreační a podobné účely. Právní předpisy však musí být formulovány s jistou mírou obecnosti, nemohou být kazuistické. Soud přesvědčivě odůvodnil nezpůsobilost předmětné půdy pro dané dotace.

[13] K vyjádření ministra zemědělství žalovaný uvedl, že jej stěžovatel dezinterpretoval a odkázal na stenozáznam vystoupení ministra v Senátu ČR dne 4. 5. 2011. K následné citaci připomínek Evropského parlamentu žalovaný uvedl, že nikdy netvrdil, že v žádném členském státě nebyly dotace poskytnuty golfovým klubům; to však neznamená, že poskytnutí plateb takovým příjemcům bylo v souladu s právem, bylo-li zároveň poskytnuto na půdní bloky tvořené golfovým hřištěm. Soud podle žalovaného rovněž správně vyhodnotil a odůvodnil názor, že protokol o kontrole ze dne 18. 7. 2005 není protokolem o kontrole na místě, ale týkal se administrativní kontroly a stěžovatel jím byl informován, že žádost je úplná.

[14] V doplnění svého vyjádření žalovaný poukázal na rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 10. 2012, č. j. 4 T 16/2011 - 316, kterým byly tři členové statutárního orgánu stěžovatele nepravomocně shledáni vinnými z trestného činu úvěrového podvodu podle § 250 odst. 1 a 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, jehož se měli dopustit tím, že v žádosti o poskytnutí dotací zamlčeli podstatné údaje a tím způsobili škodu nikoliv malou. Z citovaného rozsudku např. vyplývá, že svědek J. N. vypověděl, že pozemky byly zhruba od roku 2002 využívány pro golfové účely. Okresní soud dopěl k závěru, že pozemek, na kterém se nachází golfové hřiště, nelze považovat za

zemědělsky obhospodařovaný, neboť v tomto případě nemá sekání trávy souvislost se zemědělskou činností, nýbrž právě s provozováním sportovní a rekreační činnosti na pozemku. Podle názoru žalovaného uvedený rozsudek vyvrací značnou část argumentace stěžovatele.

c) Replika stěžovatele

[15] Stěžovatel replikoval, že provedení důkazu nepravomocným trestním rozsudkem považuje za nekorektní a neakceptovatelné; žalovaný se pokouší ovlivnit nezávislost rozhodování zdejšího soudu, neboť účelově zamlčel, že všichni tři obžalovaní podali v dané věci odvolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto. Stěžovatel vyzdvihl, že svědek J. N. sice uvedl, že pozemky byly využívány ke golfové hře od roku 2002, nicméně potvrdil, že pro golfovou hru bylo v rozhodné době využíváno maximálně 1 % rozlohy plochy, na kterou byly dotace poskytovány. Stěžovatel je přesvědčen, že Nejvyšší správní soud by neměl k nepravomocnému trestnímu rozsudku přihlížet i s ohledem na presumpci neviny obžalovaných v předmětné věci.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není na místě ji odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

a) Přezkoumatelnost rozsudku městského soudu z pohledu srozumitelnosti

[17] Stěžovatel předně namítal, že není zřejmé, z jakého znění citovaných právních předpisů městský soud při vydání napadeného rozsudku vycházel (část V. stížnosti – viz výše bod [4]). Kasační stížnost sice následně v části VI. vyjmenovává níže uvedená ustanovení právních předpisů, avšak bez jakékoli argumentace. Jde o prosté konstatování, že podle stěžovatele soud vycházel z těchto předpisů a v kontextu s předchozím obsahem kasační stížnosti musel zdejší soud vyjít z toho, že stěžovatel nepovažuje citaci za dostatečnou. Nejvyšší správní soud konstatuje, že vymezení aplikovaných právních předpisů se městský soud věnoval především na straně 10 a 11 svého rozsudku. Vedle citace ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., která se od přijetí soudního řádu správního v roce 2001 nezměnila [s. ř. s. byl jinak v rozsudku citován „*ve znění pozdějších předpisů*“ - str. 15 druhý odstavec zdola], byl především citován zákon o SZIF, a to „*ve znění pozdějších předpisů*“ (str. 1 odst. 1 citovaného rozsudku), přičemž městským soudem užitá ustanovení § 11a odst. 1, 3, 5 a 6, jsou označena nejen čísly a písmenem, ale jsou i doprovozena plným textem, který odpovídá znění platnému od 30. 9. 2009 do 31. 12. 2012, tedy znění platnému v době vydání obou správních rozhodnutí v této věci. Takto městský soud postupoval u všech užitých právních předpisů. Je tedy zřejmé, jaké znění předpisů aplikoval. Tento závěr platí, i když soud u § 11a odst. 6 zákona o SZIF použil sousloví „*finanční úřady*“, namísto náležitého sousloví „*územní finanční orgány*“, což však na významu normativního textu v dané aplikační situaci ničeho nemění. Zdejší soud dále konstatuje, že obsah odůvodnění napadeného rozsudku odpovídá jak avizovanému užití zákona „*ve znění pozdějších předpisů*“, tak obecnému pravidlu užívání procesních předpisů ve znění platném v době rozhodování, jakož i povinnosti vycházet ze

skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání správního rozhodnutí, jak soudu ukládá zákon [§ 75 odst. 1 s. ř. s.]. Městským soudem užitá formulace označující aplikovanou verzi právního předpisu dodatkem „*ve znění pozdějších předpisů*“ je standardně užívána, což plyne i z judikatury zdejšího soudu, podle níž „[a]*čkoliv tato formulace* [‚ve znění pozdějších předpisů‘] *není právně pregnantní, jedná se o slovní spojení používané pro jasnost, přehlednost a stručnost textu v případě, kdy zákon obsahuje velké množství novelizací, a jeho použití samo o sobě nemůže způsobovat neplatnost rozhodnutí*“ (srov. kupř. rozsudky ze dne: 26. 7. 2006, č. j. 7 Afs 1/2006 - 48, 7. 6. 2007, č. j. 7 Afs 20/2006 - 75 a 17. 7. 2008, č. j. 2 Afs 11/2008 - 101; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). U předpisů, které procházejí tak častou změnou, jako právě zákon o ZSIF, je na místě uvést, k jakému datu se vztahuje znění citované části předpisu. Doložka „*ve znění pozdějších předpisů*“ označuje znění aktuální. V projednávané věci je podstatné, že samostatně, ale i v kontextu s dalším textem odůvodnění, nevzbuzuje odůvodnění nejistotu v otázce, jaký právní předpis byl užit a pochybnosti naznačené stěžovatelem tak objektivně vzniknout nemohly.

[18] Městský soud ve svém rozsudku dále odkázal na ust. § 4 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 144/2005 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování jednotné platby na plochu zemědělské půdy pro kalendářní roky 2005 a 2006, což učinil bez dalších dodatků. Takový odkaz sám o sobě označuje především znění předpisu platné od přijetí toho kterého předpisu, v daném případě tedy ode dne 19. 4. 2005. Soud k označení ustanovení připojil citaci, kdy však neužil původní formulaci „*po kterou je vedena v evidenci podle písmene a)*“, ale užil formulaci „*po kterou je vedena v evidenci na žadatele podle písmene a)*“, která byla účinná od 15. 4. 2006. Z hlediska namítané nepřezkoumatelnosti je však podstatné, že skutečnost, že soud vycházel z tohoto znění textu právního předpisu, je zcela zjevná právě z toho, že je plně ocitováno. Dále městský soud odkázal na ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 47/2007 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování jednotné platby na plochu zemědělské půdy a některých podmínek poskytování informací o zpracování zemědělských výrobků pocházejících z půdy uvedené do klidu. Učinil tak bez dodatku a s citací znění, kteréžto znění platí ve vztahu k citovanému ustanovení od doby publikace tohoto nařízení, tedy ode dne 15. 3. 2007, do současnosti. Konečně městský soud odkázal i na ustanovení § 9 odst. 3 písm. c) nařízení vlády č. 112/2008 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování národních doplňkových plateb k přímým podporám. A to opět bez dodatku, k čemuž připojil znění platné (ve vztahu k citovanému ustanovení) od doby přijetí tohoto nařízení dne 14. 4. 2008 do 14. 10. 2012 (správní rozhodnutí byla v předmětné věci vydána v roce 2010). Nejvyšší správní soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje na aplikované části citovaných nařízení Vlády ČR způsobem, z něhož je jasně patrné znění, z něhož soud při svém rozhodování vycházel. I v této části je napadený rozsudek srozumitelný a přezkoumatelný, neboť je z něj seznatelné, jaké znění právních předpisů užívá.

[19] Napadený rozsudek odkázal (str. 10 odst. 6) též na ustanovení čl. 73 odst. 1 a 3 nařízení Komise (ES) č. 796/2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro podmíněnost, odlišení a integrovaný administrativní a kontrolní systém podle nařízení Rady (ES) č. 1782/2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce. Městský soud vysvětlil (str. 11 odst. 7 napadeného rozsudku), že tento předpis byl rozhodný pro žádosti o podporu za období před 1. 1. 2010, což je právě případ dotací stěžovatele. Městský soud i v této části odůvodnění formuloval přezkoumatelně a srozumitelně. Zdejší soud

dodává, že citované nařízení bylo zrušeno ke dni 31. 12.2009 ustanovením čl. 86 odst. 1 a 2 Nařízení Komise (ES) 1122/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 73/2009, jde-li o podmíněnost, modulaci a integrovaný administrativní a kontrolní systém v rámci režimů přímých podpor pro zemědělce stanovených v uvedeném nařízení, a k nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, jde-li o podmíněnost v rámci režimu přímé podpory pro odvětví vína (dále jen „Nařízení Komise (ES) 1122/2009"), dle něhož „[n]*ařízení (ES) č. 796/2004 se ruší s platností od 1. ledna 2010. Použije se však nadále na žádosti o podporu, které se vztahují k hospodářským rokům nebo prémiovým obdobím počínajícím před 1. lednem 2010. Odkazy na nařízení (ES) č. 796/2004 se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou v příloze II.*" (viz i napadený rozsudek, str. 5 uprostřed a na str. 6, kde je citováno vyjádření žalovaného). Zbývá dodat, že ustanovení článku 73 odst. 1 a 3 nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 soud citoval ve znění platném od doby přijetí tohoto předpisu do doby jeho zrušení. Městský soud rovněž citoval ustanovení druhého pododstavce článku 143b odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1782/2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001, (dále též „nařízení Rady (ES) č. 1782/2003"), které bylo podle svého textu aplikováno ve znění platném od 1. 5. 2004, tedy ve znění rozhodnutí Rady ze dne 22. března 2004, kterým se v důsledku reformy společné zemědělské politiky mění Akt o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (č. 2004/281/ES). I zde městský soud použil znění předpisu platné v době vydání rozhodnutí a toto znění plně ocitoval. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že odkaz na právní normy evropského práva nebyl proveden nesrozumitelně a nezpůsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[20] Nutno připomenout, že stěžovatel blíže nevymezil, u kterých konkrétních právních předpisů mu nebylo patrné městským soudem užité znění, a zdejší soud sám takové pochybení nezjistil (viz výše uvedené posouzení v bodě [17] a násl.). Žalobní námitku užití nesprávných právních předpisů správním orgánem městský soud vypořádal na straně 14 v odstavci 4, a násl. citovaného rozsudku. I v tomto ohledu je námitka nepřezkoumatelnosti nedůvodná. Nejvyšší správní soud konečně konstatuje, že argumentace odůvodnění napadeného rozsudku (na jeho straně 10 až 16) není provedena cestou souhrnných zjištění, jak naznačil stěžovatel (část IV. kasační stížnosti, viz výše bod [4]). Odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, jakými úvahami se soud řídil a jak dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. I z tohoto pohledu je rozsudek městského soudu přezkoumatelný a srozumitelný. Tato část kasační stížnosti je nedůvodná.

b) Právní posouzení uplynutí lhůty dle článku 73 odst. 5 nařízení Komise (ES) 796/2004

[21] Stěžovatel dále namítal (viz výše bod [5]), že soud nesprávně posoudil právní otázku uplynutí lhůty, po níž trvá povinnost vrátit neoprávněně provedenou platbu. Nejvyšší správní soud předesílá, že podle právních předpisů, které je nutno užít, platí, že „[p]*ovinnost vrátit částku* [neoprávněně provedené platby] (...) *se neuplatní, pokud je doba, která uplynula mezi dnem výplaty podpory a dnem, ve kterém příslušný orgán poprvé oznámil příjemci, že platba byla provedena neoprávněně, delší než deset let. Doba uvedená v prvním pododstavci se však zkrátí na čtyři roky, pokud příjemce jednal v dobré víře.* [článek 73 odst. 5 nařízení Komise (ES)

796/2004, ve spojení s jeho odst. 1]. Toto nařízení je, v souladu s čl. 249 Smlouvy o založení Evropského společenství (nyní čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie), závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Zákon o SZIF v ustanovení § 11a odst. 1 s účinností od 12. 2. 2008 pouze výslovně zopakoval procesní režim pro vracení dotace a výpočet penále, tak jak jej platně nastavilo přímo použitelné evropské právo „[p]*ři vrácení dotace a placení penále Fond postupuje podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství, upravujícího prováděcí pravidla pro podmíněnost, odlišení a integrovaný administrativní a kontrolní systém*).“ Použité nařízení Komise (ES) 796/2004 však bylo přímo použitelné i bez tohoto odkazu a bylo užito správně.

[22] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky dobré víry. Kritérium posuzování jednání z hlediska dobré víry jednajícího není zákonem definováno, avšak je tradiční a trvalou součástí právních řádů, a jako takové je obsaženo a užíváno i v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, podle níž „[p]*od pojmem dobrá víra je* (...) *nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem*“ (srov. kupř. bod 7. rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 - 102, nebo rozsudek ze dne 16. 5. 2007, č. j. 4 As 9/2006 - 60, či ze dne 24. 7. 2013, č. j. 4 As 81/2013 - 24, či rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195 a další). Městský soud posuzoval, zda uplynula lhůta dle článku 73 odst. 5 nařízení Komise (ES) 796/2004, a konstatoval (str. 11 odst. 7 napadeného rozsudku), že nedošlo k uplynutí desetileté lhůty mezi vyplacením dotací a zahájením řízení o jejich vrácení (dne 15. 1. 2010). Podle městského soudu žalobce neprokázal, že finanční prostředky nabyl v dobré víře, a tedy nelze uvažovat o aplikaci kratší, čtyřleté, lhůty na jeho případ. Tento závěr odůvodnil městský soud tím, že z výpisu z obchodního rejstříku žalobce a společnosti Nord Bohemia Golf, s. r. o. (žadatel o vydání územního rozhodnutí o využití území tvořeného předmětnými půdními bloky jako golfové hřiště) vyplývá, že v období od 22. 3. 2004 do 30. 10. 2006 byly obě společnosti propojeny osobou Ing. J. W., statutárního zástupce žalobce. Jednání stěžovatele v dobré víře nelze podle městského soudu dovozovat ani z možností různého výkladu právních předpisů. Podle názoru městského soudu nelze nesprávné pochopení právních předpisů (a v důsledku toho nezákonné jednání) hodnotit jako jednání v dobré víře. Taková situace by mohla nastat pouze tehdy, jestliže by žalobce nevěděl, jaká činnost je na předmětných půdních blocích prováděna; takovou skutečnost však žalobce ani netvrdil. Žalobce byl po celou předmětnou dobu seznámen s provozováním golfového hřiště na předmětných půdních blocích.

[23] Proti takovému posouzení nemůže mít Nejvyšší správní soud výhrady. Na naplnění znaků dobré víry lze usuzovat z konkrétních vnějších skutečností, jejichž prostřednictvím se vnitřní přesvědčení projevuje navenek. V předmětné věci šlo o posuzování dobré víry právnické osoby, která je umělým a abstraktním právním útvarem. I zde je nutno nedostatek či naplnění dobré víry posuzovat z hlediska vnějších znaků, zejména u statutárních orgánů. Ostatně i jiná právní jednání, jako jsou projevy vůle právnické osoby, se posuzují tak, že se hodnotí projevy vůle konkrétních fyzických osob, které je učinily v postavení statutárních orgánů. Obdobný přístup zvolil i městský soud, když z faktu angažmá týchž fyzických osob v obou obchodních společnostech dovodil vědomost stěžovatele o tom, že na předmětných původních blocích je provozováno golfové hřiště. Namítá-li stěžovatel, že osoba vykonávající funkci statutárního orgánu nebyla v provozovatelské společnosti aktivně angažována, jde o námitku lichou, neboť objektivní princip posuzování naplnění znaku dobré víry vychází mj. z toho, že právní subjekty činí

to, co od nich právo očekává. Od statutárního zástupce obchodní společnosti lze proto objektivně očekávat, že je o její činnosti informován, což mj. plyne z povinností, které má k obchodní společnosti řádný hospodář (srov. kupř. ustanovení § 135 odst. 2 a § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ve znění pozdějších předpisů, dále jen „obchodní zákoník"). Informaci o podnikatelském záměru přitom nelze označit za okrajovou či pominutelnou informaci, jsoucí takříkajíc „mimo rozlišovací schopnost" statutárního orgánu či společníka. V otázce povahy zápisů ve veřejných rejstřících pak stěžovatel argumentuje v rozporu s elementárními právními pravidly. Je obecně známou skutečností, že tyto zápisy jsou ovládány principem materiální publicity, který je pro daný případ přímo vtělen do zákona, konkrétně ustanovení § 29 obchodního zákoníku, na něž ostatně odkázal i žalovaný. Podle zákona totiž „[p]*roti tomu, kdo jedná v důvěře v zápis v obchodním rejstříku, nemůže ten, jehož se takový zápis týká, namítat, že tento zápis neodpovídá skutečnosti.*" (§ 29 odst. 1 obchodního zákoníku). Správní orgán prvního stupně jako poskytovatel dotace byl vůči stěžovateli právě v postavení třetí osoby jednající v důvěře v takový zápis. Námitka stěžovatele, že samotným zápisem v obchodním rejstříku nelze prokazovat účast společníka ve společnosti s ručením omezením (bod [5] na konci), je v přímém rozporu s obsahem zákona. Městský soud zde tak argumentoval přiléhavě.

[24] Stěžovatel v této souvislosti namítal, že soud odmítl důkaz výslechem pracovníka společnosti provozující golfové hřiště, z níž by podle stěžovatele vyplynulo, že pro golfovou hru bylo využíváno jen 1 % plochy. Městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl (str. 15 odst. 5), že stěžovatel vznesl na jednání soudu ve dnech 19. 4. 2012 a 24. 5. 2012 námitky, ve kterých zpochybnil výměry a situování pozemků, na kterých bylo golfové hřiště provozováno, a ve kterých poukázal na to, že předmětné pozemky byly v roce 2003 vyhodnoceny jako způsobilé pro honitbu, čímž zpochybnil, že se na nich nacházelo golfové hřiště. K těmto námitkám městský soud nepřihlédl, neboť byly uplatněny po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro jejich uplatnění. Tyto skutečnosti hodlal žalobce dokazovat výslechem svědka N., zástupce společnosti Nord Bohemia Golf, s. r. o., přičemž městský soud výslech tohoto svědka odmítl, neboť by se měl vyjadřovat ke skutečnostem v souvislosti s námitkami, které žalobce uplatnil opožděně. Ani zde městský soud nepochybil. Nejvyšší správní soud dodává, že již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 11) bylo u konkrétních půdních bloků uvedeno, že jejich provozování pro sportovní účely je patrné z ortofotomapy z roku 2004, kde jsou „*viditelná odpaliště, umělé písečné plochy a odlišný charakter sečí*", přičemž předmětný klub je členem České golfové federace od roku 2002 a první normování hřiště proběhlo v roce 2003. V předchozí části prvostupňového rozhodnutí (str. 10 a 11, ale i str. 2 až 7) jsou vymezeny plochy půdních bloků jednak neobhospodařovaných a jednak užívaných jako golfové hřiště. Městský soud tedy ani v této otázce nepochybil.

[25.] Nejvyšší správní soud se nakonec, s ohledem na povahu argumentace stěžovatele, zabýval i tím, zda stěžovatel nebyl jednáním správních orgánů dlouhodobě utvrzován v tom, že dotaci čerpá oprávněně. Prokázání této skutečnosti by mohlo být liberačním důvodem, resp. důvodem prokazujícím dobrou víru (srovnej obdobně rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 188/2012 - 30). Ani tato situace však nenastala. Již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně opakovaně vysvětlovalo, že poskytnutí dotací bylo naopak založeno na deklaracích stěžovatele, uvedených v žádostech o dotace (např. str. 3 odst. 4 zdola, str. 6 odst. 3 shora, str. 7 odst. zdola). Byl to naopak poskytovatel dotace, kdo vycházel z důvěry ve správnost těchto stěžovatelem deklarovaných údajů. Žádosti byly následně předmětem administrativních kontrol (str. 9

dole rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i str. 7 nahoře rozhodnutí žalovaného), které jednak ověřují úplnost žádostí o poskytnutí dotace z hlediska požadovaných náležitostí a jednak kontrolují splnění podmínek s využitím dat v jednotlivých registrech. Ani jedna ze žádostí nebyla předmětem kontroly na místě (str. 10 nahoře citovaného rozhodnutí). Tyto fyzické kontroly proběhly až na základě podnětu Transparency International ČR, o. p. s., kdy na základě těchto kontrol SZIF zjistil, že deklarace stěžovatele neodpovídají skutečnosti. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti netvrdil, že by poskytovateli dotace bylo známo, že na předmětných plochách provozuje golfové hřiště a ze spisu neplyne, že by takové tvrzení vznesl v předchozím řízení. Stěžovatel sice uváděl, že se mu od správních orgánů při podávání žádostí nedostalo výkladu, že by provozování golfového hřiště vylučovalo oprávněnost poskytnutí dotace, současně ale netvrdil, že by správní orgány obeznámil s tím, že na předmětných půdních blocích golfové hřiště provozováno je. Není zde tak nic, čím by byl stěžovatel utvrzován ve své dobré víře.

[26] Ze shora uvedených závěrů (bod [21] až bod [25.]) vyplývá, že použití zkrácené čtyřleté prekluzivní lhůty nebylo namístě [věta druhá čl. 73 odst. 5 nařízení Komise (ES) 796/2004]; bylo třeba užít lhůtu desetiletou, která v době rozhodování správních orgánů zůstala zachována. Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení této právní otázky městským soudem nemá výhrady a tato námitka stěžovatele je rovněž nedůvodná.

c) Nedotčení pravomocných správních rozhodnutí o přidělení dotací

[27] Stěžovatel dále namítal (viz bod [6]), že správní orgán nedodržel zákonem předepsaný procesní postup, což mělo spočívat v tom, že z úřední povinnosti nepřezkoumal a případně nezrušil rozhodnutí o přidělení dotace, ačkoli mu to ukládalo ustanovení § 94 správního řádu, což je ustanovení domácího práva, které byl soud dle stěžovatele povinen aplikovat též dle rozhodnutí SDEU ve věci *Kühne & Heitz*. Ani zde se městský soud nedopustil nesprávného právního posouzení, jak se domnívá stěžovatel, který předně zcela pomíjí skutkový základ, o nějž se rozhodnutí o vrácení dotace opíralo. Stěžovateli byla povinnost k vrácení dotací uložena, protože nedodržel podmínky, k jejichž dodržení se zavázal. Dále nutno připomenout, že právním obsahem stěžovatelem zpochybněných rozhodnutí nebylo rozhodnutí o tom, že se dotace nepřidělují, ale že je třeba přidělené dotace vrátit. Jen v prvém případě by šlo z formálního hlediska (k němuž stěžovatel přitáhl pozornost) o rozpor daný tím, že rozhodnutí o přidělení dotací nabyla právní moci a nebyla předepsaným postupem dotčena (např. obnovou řízení - § 100 správního řádu), ani nebyla zrušena.

[28] Stěžovatel se však mýlí i při výkladu a užití rozhodnutí Soudního dvora ES ze dne 13. 1. 2004 ve věci C-453/00 *Kühne & Heitz* (Recueil s. I-837), podle něhož „[z]*ásada spolupráce vyplývající z článku 10 ES ukládá správnímu orgánu, jemuž byla podána žádost v tomto směru, aby přezkoumal konečné správní rozhodnutí, a zohlednil tak výklad příslušného ustanovení, který mezitím provedl Soudní dvůr, jestliže: má v souladu s vnitrostátním právem pravomoc přehodnotit toto rozhodnutí; dotčené rozhodnutí se stalo konečným v důsledku rozsudku vnitrostátního soudu rozhodujícího v posledním stupni; uvedený rozsudek je ve světle pozdější judikatury Soudního dvora založen na nesprávném výkladu práva Společenství, který byl přijat, aniž by byla Soudnímu dvoru předložena předběžná otázka podle čl. 234 třetího pododstavce ES, a dotyčná osoba se obrátila na správní orgán neprodleně poté, co se dozvěděla o uvedené judikatuře*.“ (cit. dle českého překladu ve stanovisku generálního advokáta Yvese Bota, předneseném dne 24. dubna 2007 ve věci C-2/06, *Willy Kempter KG*). Právní názor

představený stěžovatelem (bod [6]), v rozhodnutí SDEU obsažen není a nejsou ani splněny podmínky aplikace právního názoru obsaženého v tomto rozhodnutí, jak rovněž podotkl žalovaný ve svém vyjádření (viz bod [12]). V rámci této námitky stěžovatel konstruoval přednost domácího procesního práva, avšak jak bylo konstatováno výše (bod [21]), povinnost k vrácení dotace plynula z přímo použitelného ustanovení evropského práva, které má aplikační přednost před zákonem obecně. Aplikační přednost proto platí jak pro právo hmotné, tak pro právo procesní (srov. přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04; všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz).

[29] Městský soud proto nepochybil, pokud uzavřel, že správní orgán v řízení o vrácení dotace zkoumal splnění podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, tj. zda je dotace čerpána oprávněně, přičemž existence rozhodnutí o poskytnutí dotace nebrání vydání rozhodnutí o jejím vrácení. Pro úplnost nutno dodat, že městský soud rovněž náležitě vypořádal námitku nicotnosti pro nedostatek věcné příslušnosti, když připomněl, že podle ustanovení § 2b odst. 2 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zemědělství"), platí, že pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, společné organizace trhu a přímé podpory provádí podle zvláštního právního předpisu Státní zemědělský intervenční fond. Tímto zvláštním zákonem je zákon o SZIF, podle jehož § 1 odst. 2 písm. a) rozhoduje Státní zemědělský intervenční fond o poskytnutí dotace a kontroluje plnění podmínek k poskytnutí dotace (v podrobnostech viz str. 12 a 13 napadeného rozsudku). Námitky stěžovatele jsou i zde nedůvodné.

d) Výklad pojmu „zemědělské obhospodařování"

[30] Žalobce rovněž namítal, že městský soud nepřezkoumal řádně dodržení mezí správního uvážení, což mělo spočívat v tom (viz výše bod [7]), že městský soud aproboval postup správních orgánů, které vyložily pojem „zemědělského obhospodařování" proti jeho smyslu a dikci. Závěr soudu, že sekání trávy a její následné kompostování na zemědělské ploše není zemědělskou činností a zemědělským obhospodařováním pozemků, není podle stěžovatele v souladu s právními předpisy, což plyne z toho, že předmětné dotace mohli čerpat i nezemědělci; žádný právní předpis poskytnutí dotací nevylučoval. Stěžovatel za vykročení z mezí správního uvážení označil výklad a užití právního předpisu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svých četných rozhodnutích „[a]*bsolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu*. (srov. například usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 950/2006 Sb. NSS). Stěžovatel však obsahově nenamítal překročení žádné z výše načrtnutých mezí, ale předkládal svou výkladovou verzi pojmu „zemědělského obhospodařování", kterou podpíral jednak předestřením svého chápání rozdílu mezi „obhospodařováním" a „užíváním", a svou představou o irelevanci provozování sportovní činnosti, které bylo dle něj „příležitostné". Tím však není doloženo vykročení z mezí správního uvážení, ale právě jen skutečnost, že stěžovatel předkládá svůj výklad pojmu. Zdejší soud zdůrazňuje, že zde nejde o otázku mezí správního uvážení, ale o přípustnost užitého výkladu neurčitého právního pojmu (k rozdílu obou institutů srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72).

[31] Předmětem posouzení je tedy dodržení pravidel výkladu. Avšak ani vyjádření ministra zemědělství (viz bod [8]) nedokládá správnost stěžovatelem prosazovaného výkladu, neboť je založeno na, má-li soud užít vstřícný výraz, zkreslené interpretaci, kdy stěžovatel například posouvá význam tím, že úspěšnost při čerpání zaměňuje s jeho oprávněností, ačkoli jde o obsahově rozdílné pojmy (srov. i vyjádření žalovaného v bodě [13]). Ministr zemědělství se zjevně vyjadřoval ke stěžovatelem zastávanému výkladu kriticky, což platí i pro postoj Evropského parlamentu. Žádná z těchto skutečností nemohla stěžovatele z právního hlediska ujistit o tom, že věcně naplňuje podmínky udělení dotací. Zdejší soud dále konstatuje, že názor Evropského parlamentu rozhodně nelze ztotožnit s právním předpisem, jak učinil stěžovatel (viz bod [8] na konci). Stěžovatel dále namítal, že byl o správnosti svého výkladu ujištěn i kontrolou na místě, avšak městský soud i zde přesvědčivě vysvětlil povahu jednotlivých kontrolních úkonů (srov. str. 15 odst. 3 napadeného rozsudku, ale i výše uvedenou argumentaci pod bodem [25.]). Nejvyšší správní soud připomíná, že městský soud z obsahu správního spisu nezjistil, že by některá ze žádostí žalobce v období let 2005 až 2008 byla předmětem kontroly na místě. Ve správním spise je založen pouze Protokol o kontrole úplnosti a správnosti ze dne 18. 7. 2005, č. j. ZA-PÚ 2495/2005, ze kterého vyplývá, že kontrola proběhla dne 4. 7. 2005 bez chyb. Podle městského soudu se nejednalo o kontrolu na místě, nýbrž o administrativní kontrolu žádosti žalobce a výstupem kontroly byl žalobcem informován o tom, že jeho žádost je úplná. Skutečnost, že byla v roce 2005 provedena kontrola na místě, pak nevyplývá ani z bodu 9 formuláře žádosti o poskytnutí dotace pro rok 2005; informace uvedená v tomto bodě pouze informuje žadatele o možnosti provedení kontroly na místě v uvedeném časovém rozmezí. Stěžovatelova argumentace je i z tohoto pohledu nedůvodná.

[32] Zdejší soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozsudku plyne, že při posuzování otázky, zda golfové hřiště je zemědělsky obhospodařovanou (využívanou) plochou, vycházel městský soud z ustanovení § 3i písm. b) zákona o zemědělství definujícího travní porost. Dále z čl. 143b odst. 4, druhého pododstavce nařízení Rady (ES) č. 1782/2003, vyplývá, že využívanou zemědělskou plochou se rozumí celková plocha orné půdy, trvalých pastvin, trvalých kultur a zelinářských zahrad, jak je vymezuje Komise pro statistické účely. Pokud proto městský soud vycházel z toho, že samotné sekání trávy na předmětných pozemcích z nich nedělá půdu zemědělsky obhospodařovanou, argumentoval přiléhavě. Byť totiž, podle městského soudu v rozhodném období nebylo žádným předpisem stanoveno, že na golfové hřiště vzniklé na původním travním porostu nemůže být čerpána dotace určená pro půdu zemědělsky obhospodařovanou, byl závěr, že na tyto případy dotace poskytovat nelze, souladný s účelem poskytování těchto plateb. Účelem dotací je pomoc při činnosti zemědělského hospodářského charakteru. Využívání golfového hřiště mezi takové činnosti zařadit nelze, neboť sekání trávy nemá spojitost se zemědělskou činností, ale s provozem určitého zařízení sportovního a rekreačního charakteru. Jestliže bylo prokázáno, že na části půdních bloků se nejméně od roku 2005 nacházelo golfové hřiště, tj. tyto půdní bloky byly využívány k jiným než zemědělským účelům, a zbylá část půdních bloků nebyla řádně obhospodařována, lze jednoznačně dojít k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro poskytnutí dotací a povinnost k jejich vrácení mu byla uložena v souladu se zákonem a v jeho mezích. K tomuto hmotněprávnímu posouzení nemá Nejvyšší správní soud z hlediska rámce vymezeného pro své rozhodování výhrady, a to i když přihlédne k účelu právních předpisů, na základě nichž byly předmětné dotace původně vyplaceny (viz též nález pléna Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 38/04 „[s]*myslem zemědělství není čerpání dotací, ale*

rostlinná a živočišná produkce“, který byl vysloven ve vztahu k zákonu č. 252/1997 Sb., o zemědělství).

[33] Stěžovatel namítal (bod [10]), že „správní uvážení“ bylo projevem libovůle, neboť žádný právní předpis nezakazoval provozovat na zemědělsky obhospodařované půdě sportovní činnost. Tato argumentace je však mylná. Nejde o to, že zda došlo k zakázanému jednání, ale zda byly splněny podmínky poskytnutí platby. Příjemce dotace jistě může činit vše co, zákon nezakazuje [čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR], což nevylučuje, že tímto výkonem své autonomie vůle se může dopustit jednání, jímž poruší podmínky přidělení dotace, resp. poskytne oporu závěru, že tyto podmínky porušil. Pokud správní orgán, v souladu s obvyklými výkladovými pravidly, vyloží pojem obsažený v právním předpisu, nedopouští se libovůle či zneužití svého postavení a činí přesně to, a jen to, co mu zákon ukládá (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR). Městský soud i tuto otázku posoudil správně.

e) Relevance nepravomocného rozhodnutí v trestní věci

[34] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na trestní rozsudek Okresního soudu v Děčíně (viz výše bod [14]), proti čemuž stěžovatel protestoval poukazem na presumpci neviny (viz výše bod [15]). Nejvyšší správní soud především konstatuje, že je vázán skutkovým a právním stavem, který zde byl v době vydání rozhodnutí napadeného správní žalobou [§ 75 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Zásadní vázanost skutkovým stavem, který zde byl v době vydání rozhodnutí, je zákonem zcela výjimečně prolomena [§ 52 odst. 2 s. ř. s.] v případě výroků rozsudků odsuzujících pachatele trestného činu (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. února 2009, č. j. 2 Afs 117/2008 - 67). Avšak další podmínkou relevance výroku trestního rozsudku (autoritativně konstatujícího, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal), je jeho nezměnitelnost, tedy právní moc [§ 139 odst. 1 trestního řádu]. Zaslaný trestní rozsudek právní moci nenabyl, a byl vydán poté, co byl vydán napadený rozsudek městského soudu. Ze všech těchto důvodů zdejší soud nemohl přihlížet k výroku rozsudku zaslaného žalovaným. K samotné výpovědi svědka N. v trestním řízení, na níž dodatečně odkázal žalovaný, by bylo možno důkazně přihlížet, jen za splnění podmínek ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které však nebyly splněny. Žalovaný namítl tuto skutečnost opožděně, a zdejší soud k ní nemohl přihlížet ze stejných důvodů jako městský soud, který stejným způsobem naložil s námitkou stěžovatele, dovolávající se výpovědi tohoto svědka (srov. i výše bod [23]). Nic to však nemění na skutečnosti, že pro soud je závazný jen výrok pravomocného odsuzujícího trestního rozsudku, kterážto podmínka splněna nebyla. Zdejší soud tedy k tomuto rozsudku nepřihlížel.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Ze všech těchto důvodů (viz výše body [17] až [34]) Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou [§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.].

[36] O nákladech řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak podle obsahu soudního spisu žádné relevantní náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu